

AI Domorodci v Papue Novej Guiney majú veľkú úctu k duchom zomrelých predkov. Jej súčasťou je aj vyjadrovanie kondolencií, smútku, keď niekto zomrie. Lenže je tu jeden veľký pastoračný problém. Keď niekto zomrie v sobotu, všetci pokrvní príbuzní musia v nedeľu ísť prejaviť svoj zármutok najbližšej rodine zosnulého. Ťažkosť je v tom, že idú vyjadriť smútok i veriaci kresťania, ale na nedeľnú Bohoslužbu už neprídu. A tak sa zdvorilostný ľudský zvyk stavia do opozície s Božími príkázaniami.

KE Dnešné Ježišovo slovo je ostré a jasné: "Pokrytci! Dobré to o vás predpovedal Izaiáš, ako je napísané: 'Tento ľud ma uctieva perami, ale ich srdce je ďaleko odo mňa. Darma ma však uctievať, keď učia náuky, ktoré sú ľudskými ustanoveniami.' Opustili ste príkázania Božie a držíte sa podania ľudského."

DI Farizeji zachovávali síce Mojžišov zákon, ale iba navonok. Z predpisov a príkazov si urobili akoby matematickú rovnicu, ktorá sa vypočíta a s uspokojením sa zistí, že Bohu to musí stačiť. Pritom však u nich nebadať žiadne túžby po Bohu. Počuli sme, ako úzkostlivo dbali na rituálne predpisy o umývaní rúk, nádob, čiaš, alebo, ako nesadli k stolu skôr, pokiaľ sa nevykúpali. Počuli sme, ako úzkostlivo dodržiavali sobotný odpočinok a kalkulovali, koľko krokov môžu urobiť, aby neurazili Boha, a potom samozrejme špehovali po tých, ktorí tieto predpisy porušili. Lenže, ako ich ohodnotil Ježiš? Nazval ich pokrytcami.

PAR Aj my veriaci sme stále v pokušení zaujímať sa, či to alebo ono v našom živote viery je platné alebo neplatné. Problémom je to, že platnosť vykonania zákona, predpisu dávame často na prvé miesto, ale hodnota, ktorú tieto zákony chránia, nám uniká. Ježiš to opísal tak, že farizejom ide viac o naplnenie predpisu, než o dôveryhodný a osobný vzťah so zákonodarcom – Bohom. Mnoho starých rodičov a rodičov si často ťažká na vieru svojich detí. Hovoria: „Veď sme ich dali pokrstiť, dali sme ich k prvému svätému prijímaniu, dali sme ich k birmovke, ba dokonca mali svadbu aj v kostole.“ Týmito vyjadreniami chcú povedať, že náboženské rituály splnili a teda viera detí by mala byť na úrovni. Namiesto je otázka: Aký osobný vzťah s Bohom vo svojich deťoch pestovali a aký príklad praktickej dennej viery im dali? Jednou z oblastí, kde môžeme byť aj my pokryteckí je sviatosť zmierenia – ľudovo spoveď.

MY Vinny Flynn napísal knihu *7 tajomstiev svätej spovede*. Sám v nej priznáva, že spoveď bral vo svojom živote veľmi formalisticky až farizejsky. Podobne, ako väčšina z nás, aj on zápasil s tým, že sa na

spoveď vracal s tým istým zoznamom. Píše: „Myslím si však, že hlavný dôvod, prečo sa vraciame na spoveď s tým istým zoznamom, je ten, že nerozumieme, čo chce Kristus v spovednici s nami urobiť. Ideme tam, lebo chceme, aby sa nám odpustili hriechy. No neuvedomujeme si, že on chce pre nás urobiť oveľa viac! Chce nás uzdraviť z postojov, nezriadených žiadostí, problémov a rán, ktoré spôsobujú, že stále páchame tie isté hriechy.“ Cituje učenie Cirkvi z Katechizmu článok 1421: „Pán Ježiš Kristus, lekár našich duší i našich tiel, ktorý ochrnutému odpustil hriechy a vrátil telesné zdravie, chcel, aby jeho Cirkev mocou Ducha Svätého pokračovala v jeho diele uzdravovania a spásy... To je cieľ dvoch sviatostí uzdravenia – sviatosti pokánia a pomazania chorých.“ Flynn zdôrazňuje, že Boh sa nezameriava na náš hriech, ale nás chce uzdraviť, aby sme s ním mali čo najhlbší osobný vzťah. Odpustenie hriechov chce každý aj neveriaci človek, ale mať osobný vzťah s Bohom je výsadou veriaceho človeka. Raniero Cantalamessa vysvetľuje, že sa musíme naučiť: „...neprežívať spoveď ako obrad, zvyk alebo kanonickú povinnosť, ale ako osobné stretnutie so Vzkrieseným, ktorý nám tak ako Tomášovi dovoľuje dotknúť sa jeho rán, cítiť v sebe uzdravujúcu silu jeho krvi a ochutnať radosť z toho, že sme spasení.“ Flynn zdôrazňuje: „... spoveď nie je len o odpustení; je o uzdravení. Úplné zdravie však nepríde vtedy, keď vyznáme svoje hriechy a ľutujeme ich. Nepríde ani po rozhrešení, ako keby kňaz zamával čarovným prútikom a boli by sme uzdravení.“ A cituje Katechizmus článok 1459: „Rozhrešenie odstraňuje hriech, ale neodstraňuje všetky nezriadenosti, ktoré hriech spôsobil. Hriešnik zbavený hriechu musí ešte nadobudnúť plné duchovné zdravie. Musí teda urobiť niečo viac“. A pokračuje článkom 1431: „Vnútorne pokánia je radikálne preorientovanie celého života, návrat, obrátenie sa k Bohu celým srdcom, zanechanie hriechu, odvrátenie sa od zla spojené s odporom k zlým skutkom, ktorých sme sa dopustili. Zároveň zahŕňa v sebe túžbu a rozhodnutie zmeniť život.“ A na záver Flynn píše: „Vyznať svoje hriechy nestačí. Odpustenie nestačí. Musíme zanechať hriech. Musím vrátiť Bohu to, o čo som ho obral – láskyplnú odpoveď na jeho lásku, ktorou chce nielen odpustiť hriechy, ale aj uzdraviť ich korene.“

ADE Flynn nás všetkých povzbudzuje, aby sme neuctievali Boha len perami vyznania hriechov, ale zmenili svoje srdcia. Inak sa nebudeme ani my veľmi odlišovať od Ježišom kritizovaných farizejov. A to by bola veľká škoda tak pre nás ako aj pre celý svet. Amen.